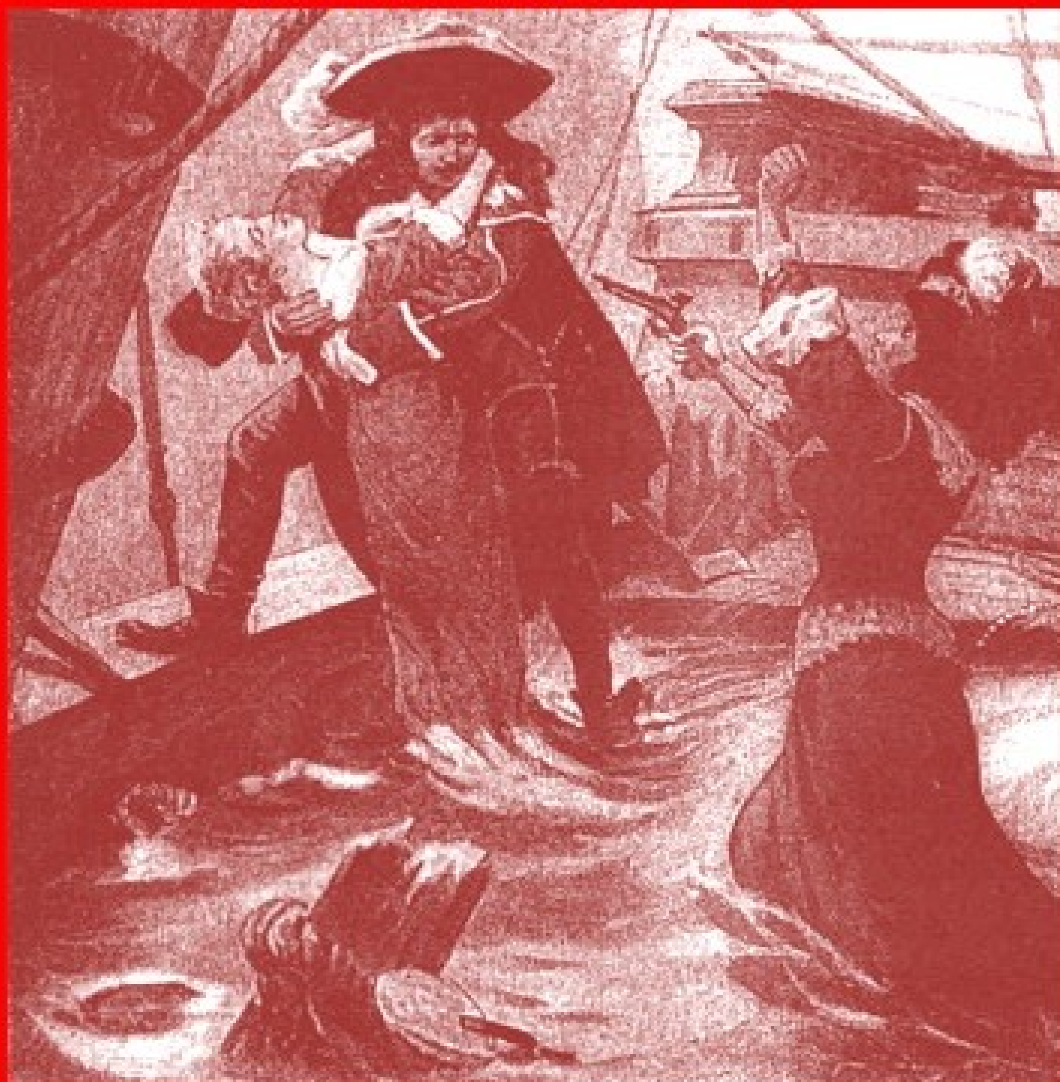
28

Aventurile lui Morgan Piratul

FEMEIA CORSAR

SUB STEAGUL NEGRU:
AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR:
AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 28

*****

FEMEIA CORSAR[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză de prof. VIORICA MARGINE

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.
În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LA FEMME CORSAIRE.

Pasiuni diabolice

O bogată flotilă plutea de-a lungul Oceanului Indian; ea era compusă din vase superbe cu catarge de pe care fluturau drapele în culori variate, arătând că ele aparţineau la naţiuni diferite.

Dacă ele navigau împreună cu alte vase, aceasta era din cauză că aceste regiuni erau devastate de joncile chinezeşti purtate de îndrăzneţi piraţi de mare; dar, mai mult decât chinezii şi şiretenia lor, un pirat, care naviga pe aceste meleaguri, îngrijora navigatorii.

Toţi tremurau şi din experienţă şi din auzite, la singurul nume al teribilului Morgan, care străbătea în lung şi în lat Oceanul Indian cu nava sa sub pavilion negru şi echipajul său de oameni devotaţi, gata la toate şi animaţi de cel mai real dispreţ de moarte.

Mica escadră, desfăşurând în vânt steaguri franceze, engleze şi portugheze, înainta în bună ordine. Una din navele franceze, care poartă numele de „Răzbunătorul”, pictat cu litere groase pe pupa sa, lăsând să se vadă, dedesubtul steagului alb al florilor de crin de aur, un mic steag în culori olandeze.

Această adăugire confirmă că ea era afretată de un armator din Ţările de Jos, sub responsabilitatea căruia se realizează cursa.

Se făcea pază bună pe flotilă. Navele erau la distanţă bună unele de altele, purtând semnale şi portavoce, astfel ca să poată, eventual, să susţină lupta cu toţii deodată.

Timpul era splendid, marea calmă, abia mişcându-şi onduleurile ritmice ale valurilor sale, dădea răgaz mateloţilor, plini de bună dispoziţie şi de veselie!

Bogatul armator care afretase „Răzbunătorul” era la locul său. Acesta era un bărbat încă tânăr, cu o frumoasă prestanţă şi cu o faţă nobilă, un colonist de Java şi de Borneo, care ştiuse prin munca sa, să strângă o mare avere. El se întorcea spre Ţările de Jos, pământul său natal, vrând să vadă, la mijlocul vieţii sale, câmpia reavănă, în lumina blândă, acoperită de brumă, unde îşi petrecuse copilăria sa.

El nu se întorcea singur; tânăra sa soţie şi frumoasa sa cumnată îl însoţeau.

Marthe van Dorf, devenită, prin mariajul său recent cu bogatul

armator, doamna van Bloem, era la fel de blândă şi bună pe cât era de frumoasă; un bogat păr blond înconjura fruntea sa pură şi ochii săi de femeie a nordului, albaştri şi profunzi ca apa canalelor Olandei, nu reflectau decât gânduri tandre şi calme.

Sora sa, Sophie van Dort, prezenta cu ea un contrast frapant; la fel de frumoasă ca şi blânda Marthe, dar de un alt fel de gen de frumuseţe, faţa sa puţin bronzată, ce o încadra un păr brun şi buclat, respira o ardoare şi o violenţă de sentimente, o energie şi o tulburare a cărei expresie se vede rar pe trăsăturile unei tinere fete.

În realitate, Willem van Bloem, foarte dispus să ia cu sine pe soţia sa – era foarte natural – ar fi preferat să o lase pe cumnata sa la Java. Aceasta, de altfel, părea rezonabilă din toate punctele de vedere. Sophie avea acolo părinţii îndepărtaţi; ea avea acolo proprietăţi; frumuseţea sa, nu mai puţin decât bogăţia sa, atrăgea un număr bun de adoratori şi cererile lor în căsătorie plouau la adresa sa.

Dar, oricare ar fi fost pretendentul, bogat plantator sau mare negociator, Sophie le respingea toate ofertele.

Când sora sa se hotărî să se întoarcă în Europa, ea îi ceruse ca o favoare, să o însoţească; ei îi era, cum îi zicea ei, dor de ţară; climatul tropicelor îi făcea rău şi ea ar muri, desigur, dacă nu ar schimba aerul.

Aceste pretexte, plauzibile după toate aparenţele, păruseră motive bune şi la insistenţele Marthei, Willem cedă. Dar un observator atent nu s-ar fi lăsat prins.

Dacă soarele din Java nu mai avea farmec pentru frumoasa Sophie, ceţurile din nord nu o atrăgea mai mult. Adevărul era că ea nu voia să-l părăsească pe cumnatul său. Era de ajuns, pentru a te convinge, să-i vezi privirile pe care ea le fixa asupra lui, când se credea sigură de a nu fi observată.

Marthe şi Willem s-ar fi cutremurat de aceasta dacă ei n-ar fi avut sute de motive de a se îndoi de un asemenea sentiment.

În privinţa Marthei, din contra, Sophie nutrea, în secret, în inima sa pasionată şi perversă, o ură nemiloasă, capabilă de a merge până la crimă.

Flotila trecuse strâmtoarea de la Malacca şi plutea în apele în care prezenţa lui Morgan era semnalată prin isprăvi teribile. Căpitanii ordonaseră oamenilor lor să dubleze paza; măsurile cele mai stricte erau luate pentru ca, noaptea, mai ales, nici o ambarcaţiune străină să nu poată să se apropie de vase.

Era într-o noapte splendidă, una din acele nopţi de la tropice

în care luminile acopereau, care mai de care, bolta înstelată şi marea fosforescentă. Luna strălucea în toată splendoarea ei; matelotii şi ofiţerii de cart puteau fără dificultate să urmărească în depărtare oceanul luminos şi liniştit. Nici o corabie suspectă nu se arăta de nici o parte.

La bordul „Răzbunătorului”, Willem van Bloem şi soţia sa se odihneau în pace în cabina lor. Cea mai mare parte a echipajului uita, prin somn, oboseala şi căldura toridă a zilei. Totul era calm. Numai acolo jos, spre castelul de la pupă, unde se găsea cabina căpitanului şi care se scălda într-o umbră deasă, se putea auzi murmurul unor voci înăbuşite…

Două persoane se întreţineau acolo: căpitanul Duncan, comandantul „Răzbunătorului” şi o femeie voalată, înfăşurată într-un mantou închis la culoare ai cărui farduri grele îi ascundeau formele şi care nu era alta decât Sophie van Dort, sora Marthei van Bloem.

Fără să fie observată de echipaj, ea veni încet, în aparenţă, pentru a respira cerul răcoros al nopţii; dar, în realitate, ea îl căuta pe căpitan şi scoase un suspin vesel văzându-l aşezat la umbra castelului de la pupă.

Duncan, era un englez devenit francez, a cărei faţă josnică şi servilă denota cel mai puţine nobile sentimente.

— Frumoasă Sophie, murmură el, nu mai vrei sa vii în cabina mea? Ne va fi mai comod acolo pentru a vorbi despre micile noastre afaceri, departe de orice inoportun, în timp ce aici cea mai mică întâmplare ne poate surprinde.

— Nu, nu, răspunse vocea joasă şi energică a tinerei fete; nimeni nu ne va deranja aici. Lumina lunii ne permite să putem vedea de departe vecinii indiscreţii. Eu mă simt mai în siguranţă decât în cabina dvs.; căci, ca să vorbesc deschis, căpitane, dumneavoastră aveţi nişte ochi de care mă cam tem puţin.

— Cum puteţi dvs. să vorbiţi astfel? Ştiţi bine, că eu sunt umilul dumneavoastră sclav, că eu aş muri mai degrabă decât să vă lipsesc de respect. Nu daţi din cap, oh, frumuseţe sălbatică!… Eu depun la picioarele dumneavoastră tot ceea ce am, nava mea, echipajul meu de băieţi aspri, frumoasă Sophia, îndrăzneţi şi sălbatici, cea mai frumoasă sămânţă de piraţi care a navigat vreodată pe apele celor două emisfere.

— Echipajul dumneavoastră îmi inspiră încă mai puţină încredere decât dumneavoastră, zise Sophie dispreţuitoare. O adunătură de sceleraţi indisciplinaţi din care nu s-ar putea face nimic, mă tem, când lucrurile vor veni în punctul în care vreau

eu.

— Oh! Foarte frumos, reluă căpitanul cu foc, nu vă temeţi deloc sub acest raport! Aceşti oameni sunt foarte obligaţi să mă asculte şi dintr-un motiv bun: nici unul dintre ei, în afara pilotului Arnold, un flamand pe care eu l-am angajat la Borneo, nu cunoştea nimic din ceea ce ar fi navigaţia. Cât despre Arnold, el îmi este absolut devotat şi eu fac cu el ce vreau eu; căci el ştie că la cea mai mică veleitate de insubordonare eu aş putea să dezvălui un anumit secret care i-ar pune la gât un ştreang... Tăcerea mea este preţul ascultării sale oarbe. Este de-ajuns o vorbă de-a dumneavoastră, frumoasă Sophie, pentru ca eu să iau o hotărâre definitivă. Veţi fi mulţumită de mine. Ordonaţi şi „Răzbunătorul” va părăsi flotila fără zgomot, pentru a practica pirateria sub conducerea mea. În rest eu aspir din toată inima mea la această schimbare; această viaţă moluscă mă plictiseşte; m-am săturat de această meserie de mercenar în serviciul unui om pe care îl urăsc cel mai mult din lume; vreau să fiu bogat şi să posed frumuseţea pentru care ard!...

Şi căpitanul îşi scoase nişte ochi înflăcăraţi, împreunându-şi mâinile în locul în care ceilalţi oameni au o inimă.

Sophie îl privea cu o repulsie nedisimulată.

— Perfect, zise ea cu o voce şuierătoare, acesta este programul bun pe care mi l-am trasat. Căpitane, dumneavoastră râvniţi la sora mea Martha şi nu vă daţi înapoi în faţa unei crime pentru că ţine în puterea dumneavoastră. Cât despre mine, eu vreau să mă căsătoresc cu cumnatul meu, pentru care nutresc o pasiune nebună şi irezistibilă; şi, pentru a ajunge aici, eu vă voi ajuta să comiteţi o crimă, de care eu simt totuşi toată oroarea!... Odată Willem convins că Marthe este cu totul pierdută pentru el, acesta nu va refuza consolările pe care eu i le voi oferi şi dorinţa mea cea mai arzătoare va fi îndeplinită!

— Iubită Sophie, suspină languros căpitanul, de ce nu consimţiţi să-mi deveniţi soţie? Noi doi suntem făcuţi pentru a ne înţelege şi brunetele, am zis-o eu mereu, îmi plac mai mult decât blondele. Dar, în sfârşit, sora dumneavoastră nu este mai puţin un înger de frumuseţe şi eu mă spun dorinţelor dumneavoastră. Eu cred că timpul nu va întârzia să se schimbe şi că noi vom avea aproape o noapte neagră şi o mare agitată. Când şi, în prima noapte cu ceaţă eu mă voi separa de flotilă. Am jurat şi-mi voi ţine jurământul.

— Ei bine, ripostă acest demon de femeie, pe care infernala sa pasiune o antrena să trădeze şi, poate, să o asasineze pe sora sa

nevinovată; ei bine! Căpitane, iată ceea ce vreau eu, şi vă dau toată latitudinea pentru a vă descurca bine: trebuie să-l determinăm, într-un fel sau altul, pe Willem să devină soţul meu. Trebuie să faceţi să dispară Marthe şi cumnatul meu să aibă certitudinea că el nu o va revedea niciodată. Acţionaţi cu cea mai mare pricepere cu care veţi putea; ameninţaţi-l cu moartea, daţi-mi mie un rol frumos, rolul de înger salvator; aceasta îi va inspira, poate, sentimente duioase, după părerea mea. Ca recompensă pentru serviciile dumneavoastră, eu vă dau tot ceea ce Willem posedă pe această navă… şi pe Marthe, sora mea! Nu este asta o recompensă princiară?

Ochii lui Duncan scânteiau de o bucurie cinică. El ştia prin Sophie că van Bloem transporta cu sine mult aur şi lui i se părea că deja pune mâna pe această bogăţie. Şi această bogăţie el ar mări-o indiferent cum; el ar cuceri bogăţii imense, cu concursul echipajului său, pe care el l-a triat cu grijă dintre oamenii capabili de toate crimele. În sfârşit, pe deasupra el ar avea ca soţie pe frumoasa Marthe, pe care el o râvnea cu toată ardoarea sa brutală.

Sophie ghicise prompt secretul care-i rodea inima ca o lepră. Dar, mai degrabă decât să rişte a fi ea însăşi victimă a trădării la care se gândea Duncan, ea schimbând în profit propria sa pasiune şi ea făcuse primii paşi spre dânsul.

Într-o zi, pe când căpitanul se schimba visător, pe la castelul de la pupă, ea se apropie de el şi-i zise pe nepusă masă, în faţă:

— Căpitane Duncan, este inutil să umbli cu şiretlicuri cu mine. Vă cunosc gândurile şi proiectele. Dumneavoastră vreţi să vă transformaţi nava în navă-corsar; ştiu, am putea proba şi un cuvânt al meu poate să vă ducă la spânzurătoare.

Mizerabilul, foarte surprins şi palid ca un mort, vru să nege. Sophie reluă cu o voce mai dulce.

— Tăgăduirile dumneavoastră nu vor servi la nimic. Dar fiţi calm, eu nu vă voi trăda, cel puţin cât dumneavoastră nu veţi refuza să mă ascultaţi. Dumneavoastră o iubiţi în secret pe sora mea blondă; ei bine! Eu ascund de asemenea un secret, pe care vi-l voi destăinui: eu îl iubesc pe cumnatul meu!… Numai că dacă dai, ai, dacă nu dai, n-ai; eu nu vă voi trăda, după cum am zis şi adaug că eu vă voi da-o pe Marthe şi banii pe care soţul său îi transportă în Europa; şi dumneavoastră mă veţi ajuta în executarea unui plan pe care eu l-am conceput. Ascultaţi…

Şi Sophie îl trase pe Duncan într-un colţ întunecat, unde ea îi vorbi cu o voce joasă. Ceea ce-şi spuneau cei doi mizerabili, noi o

vom şti mai târziu. Dar, dacă Duncan crezuse în sinceritatea Sophiei, el s-a înşelat cu prisosinţă. Ea avea, despărţindu-se de căpitan, un zâmbet sarcastic care-l făcu să gândească, dacă putuse să-l observe.

Sophie exercita asupra întregului echipaj o influenţă extraordinară: un cuvânt, o privire a ei îi făcea să se încovoaie şi pe cei mai sălbatici, ca sub o frică amestecată cu respect. Căpitanul remarcase adesea acest lucru şi era gelos.

În seara despre care noi vorbim, Sophie vorbi încă mult timp cu Duncan în umbra castelului de la pupă. Când ea îl părăsi pentru a se înturna în cabina sa:

— Drac de femeie şi femeia dracului! murmură el. Mă gândeam la început să o păstrez pe navă, dar ea este de-a dreptul turbată. Ea ar fi capabilă să-mi răpească orice autoritate de la bordul vasului meu. Şi asta ca să meargă unde ar vrea, cu armatorul său! Eu mă voi mulţumi cu Marthe şi cu bogăţiile sale… Atunci, eu aş vrea să încep existenţa veselă şi bănoasă de privat!

A doua zi, vântul se intensifică şi cerul, atât de senin până atunci, se întunecă din ce în ce mai mult. În acelaşi timp, o nelinişte surdă agita echipajul, dar van Bloem şi fermecătoarea sa soţie nu vedeau nimic schimbându-se în jurul lui.

Căsătoriţi de câteva luni, abia, cu totul în beţia unui amor profund şi împărtăşit, ei nu bănuiau trădarea care îi pândea. Sophie surâdea cu complezenţă la extazul lor şi la fericirea lor. Dar ea aştepta cu nerăbdare febrilă momentul propice pentru a-i separa şi a le distruge viaţa; şi, de fiecare dată când ea se încrucişa cu căpitanul, ea schimba cu el priviri de complicitate.

Vântul slăbi din intensitate un pic spre seară, dar cerul se acoperi din ce în ce mai mult. Omul de veghe nu semnalase, de altfel, nici o pânză la orizont.

Van Bloem şi tânăra sa soţie se retraseră devreme. Sophie se înapoie şi ea în cabina sa, dar aceasta nu pentru a dormi. Ea ieşi, de acolo la ora unsprezece seara şi merse să aştepte la umbra castelului de apă, pe căpitanul Duncan.

Acesta veni curând să o întâlnească. Noaptea era atât de neagră, încât nu se puteau distinge obiectele la câţiva paşi. Micile creste albe ale valurilor, cele pe care marinarii, în limbajul lor poetic, le numeau „oi”, ieşeau singure din ceaţă şi Sophie nu s-ar fi încredinţat de apropierea lui Duncan, dacă el nu ar fi fluierat încet pentru a o preveni.

— Aceasta-i noaptea, chiar această noapte! murmură

demonul. Nimeni nu are nici cea mai mică bănuială. Curenţii vor îndepărta „Răzbunătorul” de restul flotei. În favoarea acestei îndepărtări, noi putem simula o revoltă. Nu uitaţi să vă jucaţi bine rolul dumneavoastră; nu trebuie ca van Bloem să poată concepe nici cea mai mică îndoială asupra sincerităţii mele.

Ticălosul voia să răspundă, când un zgomot neobişnuit îi opri cuvântul pe buze. În întunecimile crescânde se ridica o voce puternică, clară, bine timbrată, care părea să vină din larg. Ea zicea:

— La abordaj, băieţi! Bară la bord şi strângeţi velele, pânza de la artimon!

Lupta pe întuneric

Duncan simţi că tremură auzind această voce bărbătească şi sonoră ieşind din obscuritate ca o voce de fantomă.

— Pe toţi dracii! strigă el. Ce înseamnă asta?... Hei! Hei! Băieţii mei! La clopotul de alarmă! Toată lumea pe punte! Mişcaţi-vă jos la luptă! Sunt piraţi prin preajmă!...

Un zgomot teribil se făcu auzit; un scârţâit, un pârâit, ceva ca şocul a două mase enorme. Dar „Răzbunătorul”, nu suferi nici o zdruncinătură; şocul se produse lângă el, fără să-l atingă.

Sophie vedea deja scurgându-se toate planurile sale diabolice.

— Este „Răzbunătorul” cel pe care ei l-au ciocnit? întrebă ea cu înfrigurare.

— Nu, nu, hei... hei... din fericire!... bâlbâi Duncan, care nu se gândea chiar să facă paradă de curaj în faţa teribilului pericol pe care îl prevăzuse. Nu, ei au atacat... Nava vecină cu a noastră. Dar dacă acesta este Morgan, el va cădea peste noi fără întârziere!

— Trageţi de aici cu putere! Iată un incident la care noi nu ne aşteptam. Eu nu zic că era de aşteptat, dar, cu puţină pricepere, el se poate înturna în avantajul nostru.

Duncan o privea cu un aer aiurit. Tânăra fată îl apucă de braţ şi-l scutură puternic.

— Dumneavoastră sunteţi netrebnic! strigă ea cu furie. Ai idee de un om, de un căpitan de navă care nu ştie unde-i stă capul pentru că un pirat pune grapina pe vasul care nu este chiar al său! Şi eu care vă credeam brav şi hotărât de tot! Şi dumneavoastră vreţi să fiţi pirat, chiar dumneavoastră! Îndrăzniţi numai să vânaţi bărcile pescarilor de perle? Ar trebui ca eu să iau conducerea în locul dumneavoastră? Hai, Duncan, reluaţi-o, ce dracu! Fiţi bărbat! Merge grozav acolo jos, ai crede că demonii iadului s-au dezlănţuit cu toţii!

Agresorii aruncară, într-adevăr, ancorele lor cu gheare pe vasul cel mai apropiat de „Răzbunătorul”, un vas greu, portughez, pe puntea căruia săriseră în masă. Se auzeau distinct strigătele sălbatice de război ale piraţilor, zăngănitul armelor şi scrâşnetul lanţurilor care urmau cele două nave.

Portughezii erau gata de a susţine asaltul. De la începutul traversării, căpitanii nu încetau să recomande oamenilor lor, cea mai strictă vigilenţă, prevenindu-i că în caz de atac, piraţii nu le-

ar arăta nici o milă. La fel ei se puteau apăra cu energia disperării.

Încleştarea fu atroce; nu se putea vedea nimic, dar zgomotele luptei, detunăturile pistoalelor, tropăitul dezordonat al combatanţilor, urletele de victorie şi strigătele de agonie, amestecate cu horcăitul muribunzilor şi cu loviturile lugubre ale securilor de abordaj, erau suficiente pentru a răspândi groaza în suflete.

— Predaţi-vă! strigă în mijlocul tumultului vocea de tunet a căpitanului piraţilor. Jos armele! Sau eu nu voi cruţa pe nimeni! Sunt căpitanul Morgan!

Portughezii rămâneau surzi la orice somaţie. Lor li s-a descris şeful de piraţi ca pe un tigru însetat de sânge. Convinşi că, dacă ei depun armele, teribilul Morgan le-ar tăia beregata până la ultimul, nici unul nu voia să accepte favoarea oferită, în care ei nu credeau.

Ei se băteau în disperare; şi cum în întuneric, oamenii lui Morgan erau obligaţi să-şi ia precauţii pentru a nu-i răni pe camarazii lor, lupta se tărăgăna.

Era de aşteptat, totuşi că piraţii vor sfârşi prin a învinge! Iritaţi de rezistenţa ucigaşă a inamicului, ei şarjară cu turbare, în timp ce deja o parte dintre ei scotoceau nava acostată, în căutare de pradă.

În timpul acesta, cea mai mare confuzie domnea pe celelalte nave ale flotei. Căpitanii, în ciuda dorinţei lor de a veni în ajutorul tovarăşului lor de drum, nu ştiau ce să facă. Să tragă cu tunul ar prezenta mai multe pericole decât avantaje: nu numai că întunericul împiedică să ochească vasul negru al piratului, strâns lipit de flancul navei portugheze, servindu-se de el ca de un scut; şi tunurile flotei ar fi nimerit şi scufundat în adânc portughezul, în loc de a-l elibera.

După multe ezitări, navele începură să manevreze în aşa fel încât să se apropie de cei doi combatanţi, sperând să poată trimite apărătorii pe puntea portughezului. Dar aceste mişcări, împiedicate de întunecimea nopţii, nu făcură decât să mărească confuzia. Navele se izbiră una de alta, pânzele şi greementul se amestecară şi urlete de disperare răsunară din toate colţurile.

Nimeni, dacă ne gândim bine, nu mai dormea la bordul „Răzbunătorului”. Willem van Bloem şi soţia sa săriră jos din cuşeta lor şi îmbrăcaţi în grabă, alergară spre punte.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? strigă Willem, crezând într-o coliziune şi neexplicându-şi urletele de disperare care-i loveau

urechile.

Văzând apărând pe punte omul pe care ea îl iubea cu o dragoste vinovată, având alături de el pe inocenta Marthe, Sophie apucă braţul căpitanului şi luându-l o clipă deoparte, îi şoptea cuvinte misterioase.

— În numele Cerului, ce se petrece? striga mereu van Bloem, în timp ce Marthe îl înlănţuia disperată cu braţele.

— Se salvează cine poate! Plecaţi, Willem, şi tu, la fel, Marthe! Suntem atacaţi!… Piraţii nu vor respecta femeile!… „Răzbunătorul” este pierdut!… Plecaţi! Plecaţi!…

În acest moment, Duncan, căruia odioasa femeie îi dăduse lecţia, se repezi spre tânărul cuplu, aşa, fugind precipitat, el îi izbi din neatenţie, în întuneric.

Marthe, separată de soţul său prin violenţa şocului, fu aruncată pe punte şi rămase ameţită, întinsă alături de un sul de frânghii.

Dintr-o săritură, Sophie fu alături de ea şi o duse pe scara cabinei, în timp ce Duncan, apucându-l de braţ pe armatorul său, îi strigă cu voce rugătoare:

— Dar salvaţi-vă, salvaţi-vă, deci, domnule!

— Şi Marthe? zicea van Bloem opunându-se din toată puterea sa strânsorii căpitanului. Eu nu vreau să o abandonez. Marthe, iubita mea…

El fu întrerupt de o formidabilă zdruncinătură care zgudui „Răzbunătorul” de la cală spre gabiere. Era „Zelande”, altă navă a flotei, care venind în fuga mare în ajutorul portughezului, prinse „Răzbunătorul” la tribord şi îl ciocnise atât de violent încât cele două nave se înclinară pe o coastă şi nu se repuseră pe linia de plutire decât cu frânghiile lor şi cu greementele lor complet împletite.

„Zelande” şi „Răzbunătorul” erau deci lipiţi unul de altul. Duncan sesiză ocazia şi, înainte ca matelotii de la „Zelande” să fi putut, cu lovituri de topor, să dea drumul velaturii lor de cea a „Răzbunătorului”, el apucă pe sărmanul van Bloem de mijloc şi îl duse deasupra bastingajului de-a dura pe puntea vasului vecin. Capul său se lovi de un harpon de fier greu şi el rămase acolo, leşinat.

Căpitanul de la „Zelande” îşi imagina că vasul pe care tocmai el îl ciocnise era invadat de piraţi. Cu toate astea, înainte de a da oamenilor săi ordinul de a sări pe frunte, el îşi luă portavocea şi strigă:

— Hei! Hei! Către navă! Aveţi nevoie de ajutor! Sunteţi atacaţi

de piraţi?

— Hei! Hei! răspunse Duncan. Nu, piraţii ne lasă liniştiţi pentru moment. Este vecinul, la tribordul nostru, el este foarte bolnav; acesta este acel turbat de Morgan care îl ţine.

Fiind astfel asigurat că „Zelande” nu ar veni să-l stingherească, Duncan dădu prin portavocea sa ordine echipajului său.

— La treabă, băieţi! În gabiere! Debarasaţi „Răzbunătorul” de greementele „Zelandei” şi să plecăm, să fugim!... Începe să se facă prea cald pentru noi!

Mateloţii „Răzbunătorului” căţăraţi pe hobane, munciră cu toporul şi cuţitul şi reuşiră curând să debaraseze de „Zelande” nava lor, care se îndepărtă cu toată viteza, în timp ce piraţii lui Morgan, iritaţi de rezistenţa îndârjită a portughezilor, masacrau cu armă albă restul viteazului echipaj.

Nava dispărută

Piraţii erau cu totul stăpâni ai navei. Cât despre Morgan, mereu în primul rând la ceasul pericolului, el primise în bătălie o rană cam gravă, într-adevăr şi care, imobilizat cu braţul său stâng, îl puse pentru câteva clipe într-o poziţie critică.

Deodată nava „Zelande”, separată de nava „Răzbunătorul”, se aruncă asupra flancului navei portugheze. Sub violenţa şocului, cea mai mare parte a piraţilor rămaşi pe punte, căzură pe spate; dar Morgan nu-şi pierdu sângele rece şi strigă cu o voce tunătoare:

— Hei, camarazi! Pe infern! Inamicul, el însuşi, ne aduce o nouă pradă! Urmaţi-mă! Iată o navă care ni se predă nouă; nu ne mai rămâne decât să trecem la bordul ei pentru a o lua!

Morgan încercă o lovitură periculoasă, căci el se încredea în steaua sa bună.

El străbătu dintr-un salt cele două bastingaje şi se găsi pe puntea navei „Zelande” cu sabia în mână, urmat de echipajul său entuziasmat.

Elanul năvalnic al piraţilor, urmând pe căpitanul lor, nimici rezistenţa aproape înainte ca ea să fi avut timp să se contureze.

— Haideţi, haideţi, băieţii mei! striga Morgan. Faceţi-i cinste „Regelui mării” şi voi, ceilalţi, de orice naţiune aţi fi, predaţi-vă, altfel nici o îndurare. Nu ne forţaţi să vă masacrăm cum am făcut-o cu aceşti încăpăţânaţi de portughezi!

Căpitanul, bătrân lup de mare, vedea cu disperare dezordinea şi înnebunirea care pusese stăpânire pe oamenii săi. Cu pistolul în mână, cu sabia între dinţi, el ţâşni din dunetă pe punte pentru a-i strânge, dar securea lui Morgan îl culcă la pământ şi descurajarea îi cuprinse pe mateloţi. Ei cerură îndurare, tremurând, că şeful piraţilor să nu-i treacă prin ascuţişul sabiei. Dar Morgan nu-şi încalcă cuvântul şi le dărui viaţa.

Totuşi piraţii nu aveau de gând să se culce pe laurii victoriei; ei se aşteptau să fie atacaţi de întreaga flotilă.

Dar aceasta, fiind cu totul nepregătită de luptă, nu se sinchisea să atace. Ea nu risca să tragă cu tunul, de frică să nu lovească prietenii în loc de a-l atinge pe pirat. După sfaturi şi semnale schimbate între diverşi căpitani, ea se decise să se îndepărteze încet de locul bătăliei, ţinându-se în grup compact.

Când piraţii remarcară această mişcare de retragere, ziua

apăru, cu acea bruscheţe a regiunilor tropicale, în care crepusculul nu există. Morgan şi oamenii săi putură să judece rezultatele lupte; ei erau îngroziţi. Puntea navei portugheze era presărată de bucăţi de cadavre printre care se putea socoti un anumit număr de piraţi.

Puntea navei „Zelande” purta la fel, urmele unei lupte îndârjite; dar, acum lupta fusese mai scurtă, spectacolul era mai puţin hidos.

Morgan, cu braţul stând bandajat, străbătea puntea navelor. El se gândea cu tristeţe la atâtea existenţe de viteji sacrificaţi şi regreta pe cele ale credincioşilor săi camarazi care căzuseră. Cât despre ceilalţi piraţi, ei erau cu totul în beţia triumfului şi a bucuriei prăzii, scotocind coridoarele unde ei găseau multe pietre preţioase, perle şi mirodenii, fără a socoti aurul şi argintul care se găseau aici din belşug.

Şeful piraţilor, întorcându-se spre prizonieri de la „Zelande”, le confirmă că ei nu vor fi omorâţi şi le anunţă chiar că el le va reda de îndată nava lor, imediat ce le-ar fi uşurat de bogăţiile sale. El nu voia să ducă cu sine decât vasul portughez, al cărui echipaj pierise cu totul şi care îi părea o bună captură.

În momentul în care Morgan părăsea puntea de la „Zelande”, el auzi un oftat profund şi nişte vorbe întrerupte:

— Marthe! O, Marthe!… Iubita mea!… Soţia mea!… Unde eşti, draga şi nefericita mea Marthe?

Vocea părea că pleacă din ultima grămadă de frânghii; Morgan alergă acolo şi găsi un om rănit la cap, pe faţa căruia curgeau lacrimi şi sânge.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă el puternic. Cum vă numiţi? Să n-aveţi nici o frică, nu vi se va face nici un rău. Dumneavoastră vă chemaţi soţia? Fiţi liniştit, nici unul dintre oamenii mei nu o va lipsi de respect. Unde este ea? În cabină sau în anteport?

Îl ghicise, acesta era nefericitul van Bloem. Morgan, cu o delicateţă nemărginită, îl ajută să se ridice. Nefericitul prinse încredere şi-şi povesti istoria sa, privind cu ochi uluiţi vasul, pe care el nu-l cunoştea.

— Deci unde sunt eu? întrebă el neliniştit.

— Pe „Zelande”, răspunse Morgan. Această navă de aici este o navă portugheză pe care eu tocmai am capturat-o şi al cărui echipaj este mort în totalitate.

Willem scoase un strigăt surd şi îşi fixă cu ardoare privirile pe restul flotilei, care nu era tocmai prea îndepărtată.

— Să vedem, spuneţi-mi! Ziceţi-mi unde se găseşte soţia dumneavoastră şi de ce dumneavoastră priviţi atât de disperat această flotilă? reluă Morgan.

Willem întinse braţul.

— Acolo, acolo, bâlbâi el... ea este pe „Răzbunătorul”, dulcea mea iubită şi ea plânge, fără îndoială, căci mă crede mort... nu ştiu, cum de eu sunt pe acest vas. M-am aruncat cred, dar nu-mi mai amintesc nimic; capul meu este zăpăcit.

El căzu în genunchi la Morgan.

— Aveţi milă de mine! zise el cu hohot de plâns. Pe tot ceea ce aveţi mai scump, nu rămâneţi surd la rugăminţile mele! Ajutaţi-mă să-mi găsesc pe dulcea mea soţie, pe care o iubesc mai mult decât viaţa mea... Vai! Noi ne-am căsătorit acum câteva zile, înainte de plecarea noastră în Java... Atât de puţin timp, de bucurie şi o întreagă viaţă de durere, dacă eu nu mai pot să o regăsesc!... Oh! căpitane, aveţi milă de mine!...

Morgan era emoţionat; inima atât de nobilă a acestui străin pirat răspundea la chemarea nefericitului van Bloem.

El duse la gură un fluier de argint şi dădu mai multe semnale echipajului vasului negru. În câteva clipe, vasul său negru veni să se aşeze alături de „Zelande”, cu o precizare matematică.

— Veniţi, zise tânărul căpitan, armatorului disperat. Eu vă voi arăta că un nefericit nu imploră niciodată în van ajutorul lui Morgan. Morgan nu are o inimă de piatră. Veniţi la bordul meu; vasul meu negru va întâlni repede flotila. Eu vă voi trimite într-o şalupă să vă regăsiţi soţia.

Bloem privi cu o profundă înduioşare amestecată cu un pic de neîncredere pe căpitanul de piraţi, pe care îl prinse de braţ şi îl ajută să treacă la bordul său. După un ordin laconic, vasul negru se detaşă de „Zelande” şi se lansă în urmărirea flotilei.

Aceasta conţinea încă o jumătate de duzină de nave care, strânse unele în altele, începură vânătoarea văzând îndrăzneala inamicului lor. O nelinişte teribilă îi cuprinse pe căpitani şi echipajele lor. Vasele lor erau greoaie şi ţineau greu la drum în timp ce vasul corsarului, construcţie uşoară şi croită pentru cursă, nu îi era greu să câştige în viteză.

El se apropia din ce în ce mai mult. Deodată, descriind o curbă elegantă, el veni să se plaseze la o mică distanţă de flotilă, aproape de deschiderea tunurilor.

— Eu le voi face semne de pace, zise Morgan nefericiţilor olandezi, care se ţineau alături de el pe bompres.

În acest moment van Bloem, care îşi luă puţin calm, scoase un

strigăt gâtuit şi deveni mai palid încă cum nu mai era nimeni pe puntea „Zelandei”.

— Ce mai este încă? întrebă Morgan.

— „Răzbunătorul”… „Răzbunătorul”, bolborosea nefericitul. Vedeţi! El… el…

— Ei bine! „Răzbunătorul”?… Nu este vasul pe care se găseşte soţia dumneavoastră?

— Dar, dar… dar… eu nu îl văd! Eu recunosc „Colombe”, „Nuage”, „Aigle”, „Ondine”, „Neptune”, „Etoile Polaire”, dar… o, Dumnezeule! Unde este „Răzbunătorul”… El poate că s-a scufundat în timpul acestei nopţi infernale.

Nu toţi piraţii sunt la fel

Morgan îl susţinu pe sărmanul bărbat, gata să se prăbuşească.

— Calmaţi-vă, van Bloem, îi zise el şi ascultaţi-mă bine. Eu sunt absolut sigur că nici un vas nu s-a scufundat în această noapte. Noi vom găsi rămăşiţele la suprafaţa mării. Eu nu am atacat şi luat decât două vase: „Zelande” şi portughezul. Nu s-a tras nici o lovitură de tun şi prin urmare „Răzbunătorul” nu a putut să fie scufundat. În timpul luptei el s-a separat, poate de restul flotilei pentru a fugi cu toată viteza. Dar eu vă voi conduce la flotilă de îndată şi dumneavoastră, veţi putea să vă informaţi… Hei, băieţi, semnalaţi că eu vreau să negociez…

Semnalul fu înălţat în vârful vergii celei mari, dar căpitanii flotilei crezură într-o viclenie de război şi răspunseră printr-o salvă de lovituri de tun, a căror ghiulele şuierară la mică distanţă de vasul negru.

Morgan îşi desfăşură în toată splendoarea sa steagul alb şi dădu drumul unei şalupe în mare pentru a-l trimite pe van Bloem în solie, echipajele, mereu neîncrezătoare se ţineau în atitudinea de la început. Ei deveniră bănuitori cu şalupa şi chiar îi adresară câteva lovituri de tun care forţară micul echipaj de vâslaşi să se întoarcă spre vasul pirateresc în graba mare.

Van Bloem era disperat. El se agita ca ieşit din minţi, cerând pe soţia sa în hohote de plâns, strigându-i numele de Marthe, în timp ce alături de el Morgan sta gânditor.

— Ascultaţi, zise el, în sfârşit, nefericitului. V-am promis să fac ceea ce voi putea pentru a vă găsi pe soţia dumneavoastră. Vedeţi că flotila refuză să vă lase să vă apropiaţi. Ei, bine! Mă voi duce eu imediat în căutarea „Răzbunătorului”. Fiţi liniştit, el îl voi descoperi, numai dacă el nu se ascunde pe fundul mărilor, ceea ce eu nu cred. Până atunci, van Bloem, eu vă rog, aveţi răbdare; nu mai plângeţi, să aveţi curaj şi bună speranţă. Ziua nu este departe, eu am convingerea că dumneavoastră veţi putea din nou să vă strângeţi în braţe soţia.

Lacrimi de recunoştinţă curseră din ochii lui van Bloem şi el strânse mâna lui Morgan. Căpitanul ordonă oamenilor săi să se îndepărteze de flotilă, care trăgea mereu, cu înverşunare, fără nici un rezultat, de altfel.

— Cred, reluă Morgan, că nava dumneavoastră s-ar îndrepta spre Sumatra sau Indii. Voi explora de îndată aceste meleaguri şi

sper să o regăsesc.

— Regăsiţi-mi-o numai pe soţia mea, generosule Morgan! Redaţi-mi-o pentru mângâierea mea, suspina sărmanul armator şi eu vă voi da toate comorile pe care le conţine vasul meu.

— Nu, răspunse cu semeţie Morgan; dacă eu vă vin în ajutor, aceasta nu este de dragul câştigului. Eu ştiu să-mi procur bogăţii altfel.

„Răzbunătorul” nu se scufundase, într-adevăr dar nici Morgan, nici van Bloem nu puteau să presupună ceea ce s-a petrecut la bordul său. Duncan, profitând de învălmăşeală şi de întuneric, ridicase toate pânzele şi se lăsă dus de un vânt favorabil spre nord – est.

Deci reuşise lovitura pe care o pregătea de mult timp! Nava navlotată de van Bloem cădea în mâinile acestei adunături de oameni fără scrupule pe care avusese atâta grijă să-i reunească. Mai mult încă: el ţinea în puterea sa două femei a căror frumuseţe era demnă de tron!

Pe toată noaptea, Duncan nu coborî în cabină. El rămase pe punte, adresând cuvântări oamenilor săi, forţându-şi pânzele pentru a putea înaintă cât mai repede posibil, aşa încât „Răzbunătorul” luă atât de mult avans încât la revărsatul de ziuă el pierduse flotila din vedere. Se auzea totuşi din depărtare bubuituri surde; era salva de tunuri pe care flotila o îndrepta contra lui Morgan.

— Lupta reîncepe acolo jos, strigă Duncan, oamenilor săi, care îl clamau strângându-se în jurul lui. Noi, ceilalţi, noi nu avem a ne teme de nimic şi eu voi şti bine să-mi iau toate măsurile pentru ca niciodată să nu-l întâlnesc pe acest blestemat de Morgan în drumul meu. Hei, Arnold! ordonă el pilotului. Toată bara spre nord-est; vom atinge fără întârziere coasta vecină de unde vom lua orice pradă pe care o putem dori. Ne va fi uşor să prădăm agenţiile comerciale europene în care se strâng atâtea comori.

Noi aclamaţii întâmpinară aceste promisiuni strălucite. Toţi se lăsară pradă bucuriei uitând teroarea care le-o inspirase atacul nocturn al lui Morgan. „Răzbunătorul” îşi continua cursa sa spre nor. În sfârşit, dimineaţa, Duncan observă în depărtare o linie albastră care-i anunţa lui apropierea de coastă.

— Arnold, zise el pilotului, noi ne vom apropia de această coastă şi vom merge de-a lungul acesteia până ce vom găsi un golfuleţ izolat în care vom arunca ancora. Iată-ne ajunşi la capătul legămintelor, prietene. Mateloţii sunt atât de fericiţi de a fi trecuţi la rang de piraţi încât îmi sunt, sigur de aceasta, încă

mai devotaţi decât mai înainte. Acum, pot să merg în cabină şi să fac o vizită acestor două doamne.

Arnold, deja destul de înaintat în vârstă, dar care îşi păstra încă o forţă prodigioasă şi redutabilă, nu-i răspunse lui Duncan decât printr-o grimasă de complicitate şi căpitanul coborî în cabină frecându-şi mâinile.

Sophie îi veni în întâmpinare. Ochii săi străluceau de o bucurie înfiorătoare.

— Bună ziua, frumoaso! zise familiar căpitanul, care consideră inutil acum să întrebuinţeze fraza languroase şi aere leşinate. Totul a ieşit după dorinţele noastre. Noi am făcut un salt fals privind flotila şi pe Morgan şi chiar de astăzi, vom inaugura o viaţă nouă, frumoasa şi fericita viaţă a piraţilor.

— Da, da, eu sunt satisfăcută, răspunse tânăra fată. Dar unde l-aţi pus pe cumnatul meu? El este, fără îndoială, pe interpunte, cu cătuşele la picioare şi la mâini, cum noi ne-am înţeles. Eu voi merge la el, să fac ca şi cum eu ştiam de pericolul acestor zile şi să-l conduc pe uscat, în vecinătatea unei anume colonii. Cât despre voi, voi păziţi-o pe Marthe şi eu îl voi anunţa pe Willem că această sclifosită şi-a pierdut viaţa în hărţuiala din această noapte. Eu voi fi consolarea sa şi voi avea, în sfârşit, o asemenea fericire încât mi se vor potoli toate remuşcările.

Şi Sophie avu un surâs hidos. Dar grimasa îngrozitoare prin care Duncan îi întâmpină discursul, o emoţionă şi o nelinişti puţin. Ei intrară în cabină şi de această dată fu rândul căpitanului să întrebe:

— Unde deci este frumoasa Marthe, speranţa şi mângâierea sufletului meu?

— În cabina următoare, răspunse Sophie. Ea are puţină febră, provocată de emoţiile din această noapte. Dar aceasta nu ar fi nimic; eu vă garantez sănătatea sa; este excelentă. Haideţi, vă las şi mă duc să-l găsesc pe cumnatul meu, pentru a-i juca mica mea comedie.

Dar Duncan o reţinu. Un surâs diabolic juca pe buzele tâlharului; el îşi mângâia barba, fixând spre Sophie o privire obraznică.

— Vezi tu, frumoasa mea, zise el, nu eşti totdeauna stăpânul evenimentelor… Eu aveam de gând să ţi-l predau pe cumnatul tău în stare bună, cum ţi-am promis… Dar iată! Când „Zelande” tocmai se ciocnise de vaporul nostru, în această noapte, van Bloem, cuprins de frică, a sărit pe puntea abordajului şi şi-a spart capul de un harpon. Eu l-am văzut foarte clar…

— Minţi, mizerabile şi m-ai trădat! strigă Sophie zburlindu-se ca o leoaică furioasă. Înţeleg totul: tu eşti acela care mi-ai omorât cumnatul şi tu l-ai aruncat de deasupra bordului pentru a face să se creadă într-un accident! Laşule! Trădător imprudent şi josnic!

— Haide, haide, ce atâta gălăgie! o întrerupse grosolan căpitanul. Crezi ce vrei şi lasă-mă în pace. Iată ce mai afacere bună! Hai! Tu n-ai pierdut nimic! Dacă-ţi trebuie neapărat un soţ, eu sunt aici, eu, frumoasă Sophie!… Sora ta este bolnavă, are febră, o aud delirând de aici. Chiar după acest acces, ea va fi mult mai slăbită şi epuizată… Eu vreau să mă bucur de viaţă imediat. Nu mai rezist să aştept. Tu eşti aici, te iau. Astfel am decis cu înţelepciune. Voi veţi rămâne amândouă cu mine pe această frumoasă navă, pe care eu o rebotez cu numele potrivit de „Gheara diavolului”. Să vedem, frumoasă Sophie, ia-ţi locul tău aici şi zâmbeşte domnului şi stăpânului tău!

Un căpitan în jupon

Sophie avu un gest ca pentru a se repezi asupra mizerabilului său complice. Dar ea se opri cu ochii înflăcăraţi şi cu frumoasele mâini crispate pe dantela manşetelor sale.

— Oh! Oh! strigă cinic căpitanul. Frumoasă pisică sălbatică, iat-o! Din păcate ea nu mă mai intimidează; eu am înfrânt pe mulţi alţii din aceştia. Îţi spun, frumoasă Sophia, că eu te voi îmblânzi repede şi te voi face flexibilă ca o mănuşă.

Deodată, printr-o schimbare ciudată, faţa Sophiei îşi pierdu expresia sa sălbatică şi străluci de un surâs vesel.

— După toate, tu ai dreptate, căpitane Duncan! zise ea cu voce veselă. Programul tău îmi convine şi trăiască veselia! Eu aş fi prea proastă să-l plâng pe acest mare nătâng de Willem, care nu iubeşte decât pe Marthe a sa. Tu vei fi mulţumit de mine. Eu sunt de partea celor mai puternici, pe cuvânt de onoare!

— Bravo! răspunse căpitanul, care era mulţumit de soluţie. Tu nu te vei plictisi, frumoasa mea, gândeşte-te! Nu este puţin lucru să fii soţia unui căpitan de piraţi!

— Iată-ne, deci, cu totul de acord, reluă fina cumătră cu aerul său cel mai graţios. Şi, pentru a-ţi demonstra bunăvoinţa mea, îţi voi da imediat o dovadă: mateloţii voştri ştiu, natural, că cumnatul meu posedă la bord mari bogăţii şi ei ar vrea să le împartă cu voi, asta-i de la sine înţeles. Dar de ce să nu-i păcăleşti chiar pe ei şi să vă păstraţi pentru voi cea mai bună parte din pradă? Veniţi cu mine, eu vă voi arăta o bună ascunzătoare în care noi vom strânge toate comorile pe care vom putea să ni le însuşim. Eu îţi voi da o mână de ajutor.

— Mică drăcoaică! murmură Duncan încântat. Spui ceva la care eu nici nu m-am gândit! Ah! Sophie, eu cred cu adevărat că tu vei avea prioritate şi că totdeauna eu te voi considera un consilier preţios…

Căpitanul şi compania sa fură expeditivi la treabă. Ei începură prin a se asigura de o ascunzătoare de negăsit. Duncan duse în cabină chiar mai multe panouri de lambriuri ce ascundeau o întărire formată de şarpanta navei. În această întăritură ei conveniră să ascundă ceea ce ei ar putea să sustragă din masa de pradă.

Ei puseră acolo imediat cea mai nare parte din bogăţiile lui van Bloem în monede de argint, în pietre preţioase şi în metale

preţioase.

— Iată deja un punct care este acceptat, şopti şireata ticăloasă. Pentru partea a doua din promisiunea mea, căpitane, eu mi-o voi ţine în mod egal, fii liniştit! Dar trebuie să aşteptăm puţin. Când voi veţi jefui o colonie de unde mateloţii voştri vor avea pradă şi femei astfel nu se vor gândi să vă invidieze, atunci, Duncan, eu voi fi pentru tine preţul victoriei. În interesul tău, să ştii să ai răbdare până atunci!

Duncan, ca un câine căruia i se păstrează o bucată de zahăr, pe care el credea că o are, făcu o grimasă urâtă. Dar Sophie exercită asupra lui o mare influenţă şi el crezu că trebuie să fie mai dibaci de a nu o contrazice chiar de la început. Dacă ea se răzbuna dezvăluind mateloţilor locul ascunzătorii lor! O ştia capabilă de tot. El se învoi deci la ceea ce numea capriciul său şi o lăsă pentru a se întoarce alături de mateloţi, pe care el voia să îi întreţină şi să le stimuleze zelul.

Odată singură, faţa Sophiei îşi reluă expresia de ură şi de dispreţ.

— Perfid! Şiret şi laş! şuieră ea printre dinţi. El este cel care a separat de mine omul pe care-l iubesc. Dar eu văd clar aici şi voi şti să dejoc maşinaţiile sale. Dar eu am toate şansele. Ia seama!

Trecuse ceva timp până când Duncan se întoarse pe puntea „Gheara diavolului”.

Mateloţii cereau în gura mare o expediţie imediată.

Ei aveau în vedere o mică insulă, care era centrul unui trafic foarte prosper.

Duncan nu cerea mai mult decât să dea o lovitură bună.

În consecinţă „Gheara diavolului” îşi puse capul compas în direcţia spre insula ai cărei paşnici locuitori nu se aşteptau deloc la o invazie ostilă.

Îndată ce nava se ancorase în golfuleţ, iată că o mare parte din echipaj cu căpitanul în frunte, se năpusti ca o bandă de sălbatici.

Nefericiţii insulari nu avură nici măcar timp să-şi dea seama de pericol; bandiţii se năpustiră asupra lor pe neaşteptate, asasinând, jefuind, incendiind. Toţi oameni fură ucişi, la fel şi copiii şi femeile bătrâne; dar se păstră ca pradă tinerele fete şi tinerele femei.

Ei nu le duseseră pe navă, spaţiul acolo era prea restrâns.

Luându-şi măsuri pentru a împiedica orice comunicare cu coasta, piraţii se instalară în frumoasele căsuţe ale coloniei şi locuiră aici câteva zile, ducând o viaţă de abominabile dezmăţuri,

în timp ce pe navă se făceau câteva reparaţii necesare.

Sophie, rămasă la bord, nu-şi pierdea timpul. Lăsând-o pe sărmana sa soră, continuu pradă febrei şi delirului, într-o crudă abandonare, ea îşi urmărea planul său. Duncan îi lăsă, de altfel libertatea de acţiune şi îi făcea chiar, involuntar, jocul său.

Împărtăşind gusturile grosiere ale mateloţilor săi, el se îmbătă cu rom şi-şi satisfăcea poftele sale dezgustătoare de beţie, dând curs liber brutalităţii sale naturale.

De multe ori deja, purtat de beţie el ofensă grav pe mateloţi şi pe pilotul Arnold chiar.

Sophie îşi puse toată viclenia sa să învenineze aceste înţepături, să crească nemulţumirea pe care o provoca grosolănia căpitanului.

Într-o zi, tânăra fată, urcând pe puntea pustie, observă un om care revenea pe vas. Era Arnold.

Bătrânul pilot avea figura umflată şi ochii infectaţi de sânge; el profera ameninţări oribile, fiind prada unei furii violente. Căpitanul său îl maltratase în mod îngrozitor şi Arnold, care nu era mai puţin mândru de cunoştinţele sale nautice, de vârsta sa, de experienţele sale, nu îl ierta pe Duncan, mai beat ca de obicei, nici injuriile sale şi nici loviturile sale.

Sophie îl interogă cu abilitate şi bătrânul pilot îşi vărsă în termeni amari resentimentul său şi ura sa; el îi mărturisi decizia sa de a se răzbuna pe acest imbecil, pe acest nebun îndărătnic care, zicea el, se credea superior faţă de toată lumea şi ar lăsa nava să se spargă de stâncile submarine dacă el nu era acolo pentru a asigura securitatea.

El plecă să se retragă în cabina sa pentru a-şi spăla rănile de la faţă, când Sophie îl opri:

— Ascultaţi-mă, Arnold, murmură ea în flamandă. Dumneata nu poţi nimic contra lui Duncan, dar eu pot mult! Dumneata eşti sigur de oamenii pe care căpitanul i-a maltratat ca pe dumneata? În caz de revoltă, ei te-ar susţine?

— Desigur, răspunse Arnold cu o anume ezitare. Dar de ce mă întrebaţi de aceasta?

— Pentru că eu am o idee pe care dumneata o vei cunoaşte curând, răspunse Sophie. Duncan vrea să mă aibă a lui, dar niciodată el nu mă va atinge… nici el, nici un altul… Eu voi fi cel puţin, fidelă amintirii omului pe care îl iubesc… Dacă dumneata îmi juri ca eu să nu am nimic a mă teme de dumneata, că mă vei respecta, eu mă voi debarasa, de căpitan. Da, bătrânul meu Arnold, eu pot să fac aceasta şi încă multe alte lucruri încă! Eu

pot, de asemenea şi mult mai bine decât bărbaţii, să dirijez drumul vaporului. Tatăl meu era ofiţer de marină şi, în drumurile sale, în care eu îl însoţeam mereu, el m-a învăţat secretele meseriei sale… În fine, eu am ca şi dumneata, motive puternice pentru a mă răzbuna pe căpitan.

Bătrânul pilot, uitând de suferinţa sa, rămase cu gura căscată ascultând cuvintele acestea.

El îi întinse mâna sa aspră, în semn de înţelepciune şi alianţă.

— Până la moarte! strigă el. Asta-mi place! O femeie corsar, aceasta nu este banal, nu s-a mai văzut niciodată aşa ceva! Eu voi face ceea ce dumneavoastră veţi vrea, domnişoară van Dort; şi dumneavoastră puteţi să fiţi sigură că toţi oamenii voştri vor merge cu noi. Ei sunt dezgustaţi de aroganţa acestei brute!

Câteva ore mai târziu, Duncan însuşi sosea pe punte.

Încă foarte încins de alcool, dar solid pe picioarele sale, piratul mormăia cu umor:

— Pe dracu! Eu aş fi foarte prost să aştept cu răbdare. Îmi trebuie pe frumoasa Sophia. Toate femeile din insulă nu valorează cât ea.

El alergă spre cabina în care socotea să o găsească pe tânăra fată. Ea era acolo, într-adevăr, foarte calmă în aparenţă.

— Încântătoare Sophie! urlă beţivanul. Lovitura a reuşit, ştii! Noi am obţinut o bogată pradă şi vin să-mi iau recompensa, preţul victorie mele!

El înainta cu braţele întinse, pentru a o îmbrăţişa; Sophie nu se mişca, părând să-l aştepte. Când braţul lui Duncan o atinse, ea ridică mâna; un fulger traversă aerul şi Duncan, lovit din plin în inimă cu o lovitură de pumnal, se prăbuşi fără viaţă la pământ.

Piraţii reveniseră din insulă la sfârşitul zilei, la chemarea expresă a lui Arnold.

Abia întorşi din excesele lor, ei se adunară pe punte, în timp ce pilotul cu acei mateloţi ce fuseră brutalizaţi de căpitan, luă loc aproape de cabină. Bandiţii fură foarte miraţi să o vadă ieşind de acolo pe Sophie, cu talia înconjurată de o centură de arme, de unde ieşeau paturile a două pistoale încrustate cu argint şi cu mica sa mână nervoasă sprijinită pe mânerul unei săbii.

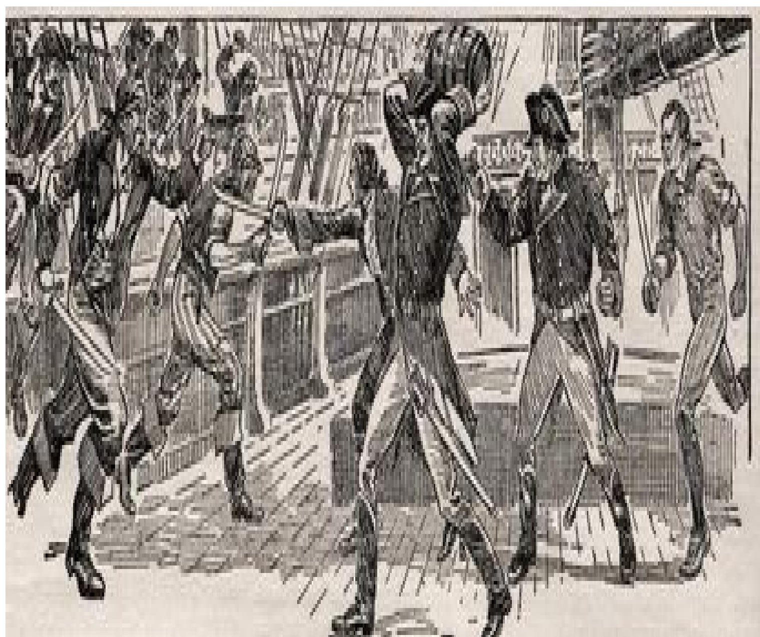
— Vitejii mei, strigă frumoasa sălbatică cu o voce puternică; eu am pus capăt brutalităţilor şi hoţiilor mizerabilului Duncan. El v-a umilit şi v-a subjugat; el v-a maltratat; el chiar a ajuns să-l lovească pe Arnold, pe pilotul său priceput şi curajos. El a vrut chiar să mă violenteze şi pe mine. Dar sunt răzbunată; şi eu v-am răzbunat şi pe voi, făcându-l să sufere tratamentul pe care-l

merită, ucigându-l ca pe un câine. Cadavrul său este acolo, în cabina mea. Nu murmuraţi, vitejii mei, voi n-aţi pierdut nimic prin asta. Eu voi lua locul acestui ticălos şi vă voi demonstra că eu sunt mai versată în arta navigaţiei în care el n-a fost niciodată. Sub conducerea mea, voi veţi avea prăzi mai numeroase şi mai bogate, vă promit eu, Sophie van Dort!

Un pic de ezitare şi de incertitudine se manifestă printre oameni. Dar Arnold luă cuvântul la rândul său şi printr-o cuvântare energică, declară foarte hotărât întregul său devotament pentru Sophie van Dort.

Atunci situaţia se schimbă. Perspectiva de a fi conduşi de această fată frumoasă şi tânără avea o anumită atracţie pentru aceşti bărbaţi sălbatici. În semn de solidaritate, ei aruncară în aer bonetele de marinar şi formară un semicerc în jurul noului lor şef cu jupoane.

— Trăiască căpitanul nostru Sophie van Dort! strigară ei de trei ori. Ea ne va conduce la câştig, la pradă, la bogăţie, la aventuri periculoase şi pline de glorie!… ura pentru frumoasa Sophie, căpitanul vasului „Gheara diavolului”!

Trăsătură de eroism

Mai multe luni se scurseră de la moartea lui Duncan. Vasul negru a lui Morgan naviga încă în Oceanul Indian, având încă la bordul său pe nefericitul van Bloem, în care se ştergea în fiecare zi câte puţin speranţa de a-şi regăsi pe soţia sa cea prea iubită.

Totuşi, recunoştinţa pe care el i-o datora căpitanului Morgan şi promisiunile constante ale acestuia, care depunea eforturi pentru a i-o reda pe dulcea Marthe, îl ţinea în viaţă încă pe nefericit.

Morgan îşi luă sarcina sa foarte în serios. El cercetă minuţios aceste mări, insulele şi coastele lor, informându-se pretutindeni de „Răzbunătorul”; dar nici o informaţie nu venea să încurajeze eforturile sale; această navă părea să fi dispărut definitiv.

De câtva timp, totuşi, zvonuri stranii atrăgeau atenţia lui Morgan.

Se povestea despre recente şi teribile incursiuni făcute de o navă fantomă, care apărea în agenţiile europene, le prăda şi dispărea de îndată.

Această navă se numea „Gheara Diavolului”. Ea nu se mulţumea să devalizeze pe arendaşi, fermieri; ea distrugea sistematic toate ambarcaţiunile de pe coastă. Pretutindeni unde ei operau în descindere, aceşti bandiţi făceau din colonie un adevărat câmp de carnaj şi de moarte, necruţând pe nimeni pentru ca să nu rămână martori ale atrocităţilor comise.

Pretutindeni ei se informau despre vasul negru al lui Morgan, pentru a-l evita, fără îndoială, dar având aerul că îl caută pentru a acţiona în înţelegere cu el.

— Este abominabil, zise într-o zi Regele Mărilor bătrânului său pilot şi prieten, bravul francez Andre. Această navă, cu numele său de „Gheara diavolului” pare să fie cu adevărat construită de o bandă de demoni. Ceva, de altfel, îmi spune că există o relaţie între „Gheara diavolului” şi dispariţia „Răzbunătorului”.

Morgan stătea acolo cu gândurile sale, când i se aduse la bord un pescar care cerea să-i vorbească. Acest om ezitase mult înainte de a se urca pe vasul negru, dar, în faţa primirii amicale a lui Morgan, el păru să-şi şteargă orice frică. Plin de încredere, el povesti cum a scăpat cu mare greutate dintr-o recentă incursiune de pe „Gheara diavolului” şi Morgan îi ceru să-i dea toate detaliile pe care le-ar putea despre această navă de bandiţi.

— Eu nu ştiu mare lucru, răspunse pescarul; eu m-am ascuns pentru a nu fi masacrat şi, din ascunzătoarea mea, nu am putut vedea nimic. Am remarcat, totuşi, un fapt nemaipomenit. Aceşti monştri erau comandaţi de un adevărat diavol în jupoane, care se zbătea cu furie, încurajând pe mateloţii săi la incendii şi ucidere.

— Cum? făcu Morgan, neîncrezător. O femeie? O femeie corsar?

— Da, o femeie, puteţi să mă credeţi! Eu am văzut-o clar, căci ea a trecut aproape de refugiul meu. Şi o frumoasă femeie încă, bine făcută, cu păr negru şi ochii strălucitori ca de foc!

Morgan clătină din cap, dar el îl păstră pe pescar la bordul său.

Pentru a-l calma pe sărmanul om, care se credea deja prizonier, el îi promise să-l ducă înapoi la el cu o bună recompensă şi pescarul sfârşi prin a se bucura de aşa chilipir.

Vasul negru se îndreptă atunci spre teatrul ultimelor prădăciuni ale „Ghearei diavolului”, Morgan spera că blestemata navă naviga încă în aceste meleaguri. Previziunile sale erau juste, căci un strigăt răsună curând în gabiere, scos de matelotul de veghe.

— O pânză în faţa noastră!

Într-adevăr, la o foarte mică distanţă de pământ, se putea distinge net o navă puternică în materie de construcţie, în acelaşi timp solidă şi uşoară.

— Căpitane, strigă pescarul, este nava care a prădat colonia şi al cărei echipaj este condus de o femeie!

La aceasta se auzi şi vocea lui van Bloem:

— Căpitane Morgan, aceasta este nava la bordul căreia eu am lăsat-o pe sărmana Marthe şi… dar atunci… nu, aceasta nu este posibil!… Femeia corsar ar fi deci cumnata mea, Sophie!… Doamne! Doamne! Oare eu visez?… Poate nu este ea totuşi; ea este aşa de versată în lucrurile nautice ca un bătrân lup de mare! … Dumnezeul meu! Este ea atât de degradată?…

Fără a răspunde, Morgan se întoarse spre echipajul său.

— Pregătiţi-vă de manevră, băieţi! zise el mateloţilor săi, care se îngrămădeau în jurul lui. Noi vom ataca curând această navă, dar fără să ne servim de marea artilerie; muschete şi pistoale numai!… Poate că nefericita doamnă van Bloem se găseşte pe navă şi nu trebuie să riscăm şi să o rănim. Andre schimbă direcţia şi mergi drept spre inamic. Aşa încât această navă să ne lase toate armele, eu vreau să-l ciocnesc şi să pun stăpânire pe el.

La bordul „Ghearei diavolului” alarma era deja dată; echipajul său recunoscuse fără greutate vasul negru, atât după culoarea sa cât şi după rapiditatea vitezei. Toţi bandiţii erau cuprinşi de panică şi strigau deja că erau pierduţi. Sophiei van Dort înţelese că ea nu putea să-şi găsească salvarea decât prin fugă.

Sărind pe pasarela de comandă, ea calculă cu sânge rece distanţa care separa cele două nave, apoi se înturnă spre echipajul, adunat în jurul ei.

— Vitejii mei, le strigă ea cu o voce impresionantă; trebuie să ştim dacă noi vom putea să ne apărăm contra piratului Morgan, sau noi ne vom comporta ca nişte fricoşi. Să încercăm imposibilul pentru a scăpa de urmărirea acestui neîndurător duşman şi, dacă noi nu vom ajunge la aceasta, ei bine! Să luptăm până la ultima picătură din sângele nostru!

Aclamaţii zgomotoase întâmpinară acest discurs.

Mateloţii se declară gata să asculte orbeşte de căpitanul lor, Sophie van Dort.

— Desprindeţi gabierele şi absintele! comandă ea cu energie.

Şi, acest ordin executându-se prompt „Gheara diavolului” plecă ca o săgeată sub impulsul unui vânt violent şi Sophie văzu cu mânie micşorându-se sensibil distanţa dintre cele două nave.

Ea nu ezită să facă să se înalţe micile focuri de la absinte şi până la pânzele la răscruce. Echipajul asculta cu o grabă febrilă, înţelegând că această manevră îndrăzneaţă putea fi singura să-i salveze.

Dar, dacă „Gheara diavolului” zbura literalmente pe valuri, ea nu putea totuşi să lupte în viteză cu vasul negru.

Sophie, cu toate acestea, nu se dădea încă bătută.

— La pompe! strigă ea cu toată puterea. Înşurubaţi ţevile şi ancoraţi pânzele! Vom mări astfel rezistenţa. Vedeţi, vedeţi, câştigăm în viteză; sceleraţii! Nu ne rezistă încă.

Această vânătoare fără măsură se prelungi câtva timp.

În sfârşit, în ciuda eforturilor disperate ale Sophiei, vasul negru al lui Morgan, ajunse „Gheara diavolului” la îndemâna tragerii. De îndată corsarii de pe vechiul „Răzbunător”, alergară la maşini pentru a bombarda vasul lui Morgan; dar Andre fu mai prompt. Vasul negru viră într-o clipită şi, ca împinsă de o mână invizibilă, veni să ciocnească prin bompresul său, spatele „Ghearei diavolului”. Îl lovi din înălţimea vergelor, iar cu căngile de abordaj şi Morgan se lansă în asalt, urmat de fidelii săi.

Căpitanul Morgan căuta prin toate colţurile pe femeia corsar; dar nu putea să o vadă.

Într-un moment, el întrevăzu, în învălmăşeală un personaj înfăşurat într-un mantou negru împărţind în dreapta şi-n stânga lovituri de pistol şi de topor de abordaj. Aceasta este femeia bandit.

Nimic nu o arăta. Morgan căuta să o întâlnească dar îi dispărea în mod misterios. Când victoria fu definitiv câştigată de piraţii vasului negru, tânărul căpitan, urmat de câţiva mateloţi devotaţi, se repezi spre marele tambuchi, temându-se ca supravieţuitorii să nu prelungească rezistenţa în cabine sau pe coridoare. Van Bloem, torturat de speranţă şi îngrijorare şi strigând-o pe soţia sa din toate puterile, îl însoţea pe nobilul său protector. Vai! Nimeni nu răspundea chemărilor sale.

În fine, el sosiră în faţa unei cabine a cărei uşă era zăvorâtă pe dinăuntru. Cu o lovitură de umăr, căpitanul o făcu să zboare în ţăndări şi cei doi oameni văzură o femeie încătuşată, întinsă pe duşumea şi gemând de i se rupea sufletul.

Era Sophie.

Şireata cumnată, gândind că partida este pierdută şi recunoscându-l pe cumnatul său alături de Morgan, îşi imagină această stratagemă pentru a se declara nevinovată în ochii lor. De îndată ce ea văzu pe van Bloem, ea scoase un strigăt de bucurie:

— Willem! Fratele meu!... Tu eşti! zise odioasa comediantă întinzându-i braţele. Vino-mi în ajutor, te rog!... Scapă-mă de aceşti răufăcători infami, care de atât de mult timp m-au ţinut prizonieră şi încătuşată!

— Unde este Marthe? întrebă van Bloem, gâfâind de emoţie şi fără să se ocupe de altfel, de soarta cumnatei sale. Sophie, unde este Marthe? Unde este sora ta?

— Vai! suspină ipocrita. Ea este moartă; a fost bolnavă, a delirat câteva zile şi, deodată, când noi am fost atacaţi, ea s-a aruncat în mare, ca o nebună. Eu aş fi vrut să o urmez, dar eram încătuşată...

În timp ce van Bloem izbucnea în hohote sfâşietoare, Morgan, care o examina pe Sophie fără să zică nimic, o luă de braţ şi o forţă cu putere să se ridice.

— Dumneavoastră sunteţi o mizerabilă, îi zise el cu o voce iritată. Dumneavoastră minţiţi cu neruşinare. V-aţi pus singură aceste lanţuri, încât şi un copil de trei ani ar putea să-l dezlege şi dumneavoastră sunteţi cea care îi comandaţi pe aceşti bandiţi, vinovaţi, de atâtea atrocităţi! Speraţi dumneavoastră deci că-l înşelaţi pe Morgan? Eu am la bordul meu un pescar care v-a

văzut şi care ar şti să vă recunoască!…

Spunând aceste cuvinte, Morgan desfăcu într-o clipă lanţurile care o legau pe Sophie. Aceea se simţi dată în vileag. Astfel, în loc să răspundă direct la acuzaţia tânărului căpitan, ea se mulţumi să strige:

— Eu sunt femeie, căpitane! Ştiu că dumneavoastră sunteţi milos şi cavaler. Dumneavoastră nu îi veţi face nici un rău unei femei!

Morgan îi întoarse spatele cu dispreţ.

— Dar dumneavoastră aveţi dreptate, eu nu vă voi face nici un rău; vă dispreţuiesc prea mult. Mergeţi cu acest nenorocit, dacă el are curajul să vă suporte vederea.

Sophie alergă spre van Bloem.

— Willem, îi zise ea cu voce joasă, Marthe este moartă şi tu eşti disperat. Dar durerea ta se va calma cu timpul, te asigur! Eu îţi rămân, chiar eu sora soţiei tale! Eu te iubesc şi te voi face să o uiţi pe ceea ce nu mai este! Eu m-am păstrat pentru tine şi chiar eu am ştiut să ascund din toate căutările cea mai mare parte din comorile tale.

Van Bloem se întoarse cu repulsie.

— Pleacă de aici, strigă el către cumnata sa. Du-te, monstru cu faţă umană, a cărei pasiune vinovată o ghicisem, fără să îndrăznesc să o cred. Te dispreţuiesc şi te voi dispreţui mereu! Tu ţi-ai asasinat sora din gelozie!… Ar trebui să te predau justiţiei.

— Nu, ripostă Sophie cu o sumbră şi crudă energie; nu, eu am asasinat-o pe Marthe; dar tu nu o vei mai revedea niciodată!

Van Bloem se ridică împiedicându-se şi zguduindu-se de hohote de plâns, el trebui să-şi sprijine braţele de doi piraţi pentru a se întoarce pe vasul negru, în timp ce Morgan vizita „Gheara diavolului”, începând cu castelul de la pupă până la buncăre şi la cală. Nu găsi acolo nici o fiinţă vie.

Sărmana Marthe părea să fi pierit cu adevărat. Comorile pe care le conţinea fostul „Răzbunător” fură transportate pe vasul negru, pe puntea căruia învingătorii se reuniseră curând. Căpitanul, urcat la bordul său, era mirat că nu o vede pe Sophie, pe care o credea cu van Bloem.

El gândi că ea rămase pe „Răzbunătorul” şi nu se nelinişti, căci intenţia sa era de-a trimite acolo pe câţiva dintre oamenii săi, nava fiind bine echipată, solidă şi bine creată.

Deodată se auzi o explozie formidabilă, grapinele de abordaj cedară cu vuiet şi „Gheara diavolului” începu să se afunde lent.

Sophie apăru pe puntea navei sale, ridicând braţele spre cer, ca într-un gest de nebunie.

— Willem!... eu te iubesc până la crimă şi tu m-ai respins!... Vezi cum Sophie se răzbună! Eu am pus focul la depozitul de muniţii; nava va dispărea curând şi va înghiţi cu ea ultimul meu secret!

„Răzbunătorul” se afundă continuu cu morţii săi. Deodată, cu un elan formidabil, Morgan sări pe punte, cu un topor de abordaj în mână.

El alergă spre castelul de la pupă şi cu lovituri puternice de topor, făcu să zboare în bucăţi panouri de lemn. Era în spatele unei cabine secrete care scăpase căutărilor.

Pe vasul negru, piraţii lui Morgan, îl credeau pe căpitanul lor cuprins de nebunie subită.

Când apăru fu suficientă pentru a-l lăsa să treacă. Morgan îşi aruncă toporul şi pătrunse în cabină, cu corpul mai mult pe jumătate în obscura ascunzătoare. O clipă mai apoi, el fu văzut reieşind, ţinând în braţele sale o femeie leşinată al cărei păr strălucea ca aurul în soare. Un ura frenetic se înălţă de pe vasul negru, în timp ce Willem, cu ochii înecaţi de lacrimi, tremurând de o bucurie pătimaşă, repeta:

— Marthe! Marthe! Tu eşti!...

Într-adevăr, în momentul în care „Gheara diavolului” începea să se scufunde, Morgan, aplecat asupra bastingajului navei sale, auzise un strigăt slab. Era nefericita Marthe, ţinută prizonieră de sora nemiloasă într-un loc în care căutările cele mai minuţioase n-ar fi putut să o descopere şi care, în ultimul moment, au tras astfel atenţia eroului.

Sophie observă ceea ce se petrecea şi scoase un adevărat răget de tigresă rănită.

Cu corpul pe jumătate în apă, ea merse spre căpitan, care o ţinea pe Marthe în braţe şi aţinti asupra lui un pistol încărcat.

— Ea nu se va întoarce spre Willem! vociferă ea. Ei nu vor fi fericiţi împreună, în timp ce eu voi muri!...

Ea încercă să tragă, când o pocnitură înspăimântătoare se făcu auzită.

Catargul de vela foc, distrus de îmbrânceala apelor, târî în căderea sa pe demonul de femeie, care dispăru în mijlocul valurilor, în timp ce Morgan, încărcat cu preţioasa sa povară, apucă o ancoră aruncată de vasul negru şi i-o readuse lui Willem pe Marthe a sa, care-şi deschise ochii sub sărutările şi lacrimile tandrului ei soţ.

Câteva zile după aceasta, Morgan lăsa pe uscat, într-o colonie de pe coastă, pe tânărul cuplu care îi datora viaţa şi fericirea şi, refuzând orice recompensă, în ciuda insistenţelor armatorului şi soţiei sale, el îşi reluă marea, alergând după noi aventuri pline de pericole şi de glorie.

Cuprins

N° 17

Aventures de Morgan le Pirate

La Femme Corsaire.

«Je la tue! Il ne goûtera pas le bonheur avec elle!» cria la capitaine, braquant un pistolet sur Marthe.